

Peperkoek

Dit recept is niet bedoeld voor peperkoekpoppetjes, die hard en knapperig moeten blijven. Daar bestaat een koekrecept voor. Het is ook geen recept voor peperkoekhuisjes, tenzij je heel veel tijd hebt en (laten we het netjes zeggen) een beetje een uitslover bent die haar baksels liever laat bewonderen dan opeten. Nee, dit is ouderwets zachte, plakkerige peperkoek. Het kost niet veel tijd om te maken, maar je zult blij zijn dat je het hebt gedaan.

NB: Bestrijk de beslagkom met olie voordat je er stroop in giet. Anders krijg je ruzie met je vaatwasmachine.

50 gram witte suiker

50 gram bruine suiker

120 gram boter

1 ei

180 ml stroop

300 gram zelfrijzend bakmeel

1 theelepel bakpoeder

1 theelepel kaneelpoeder

1 eetlepel gemberpoeder (of iets meer als je dat lekker vindt)

½ theelepel kruidnagelpoeder (ik heb er een hele kruidnagel in gedaan voor de gelukkige vinder)

½ theelepel zout

60 ml warm water

Verwarm de oven voor op 175°C/gasoven stand 3. Vet een langwerpige of vierkante bakvorm in.

Mix suiker en boter door elkaar (je kunt dit beslag geheel in de keukenmachine bereiden) en doe daarna het ei en de stroop erbij.

Meng de specerijen, het bakpoeder, de bloem en het zout. Spatel door het natte beslag. Doe het water erbij. Giet het dan in de bakvorm en bak gedurende 45 minuten in de oven.

Je kunt er poedersuiker over strooien of een suikerglazuur maken. Maar je kunt hem ook gewoon snijden zoals hij uit de oven komt – echte, verrukkelijke peperkoek voor de kerst. Deel gul uit aan mensen die je graag mag.

De geur van kaneel, sinaasappelschil en gember hing in de lucht, met een zware ondertoon van koffie. Buiten sloeg de regen hard tegen de ramen van de lichtgroen geschilderde gevel van het Cupcake Café, dat verstopt lag aan een klein grijs pleintje met kinderkopjes, naast een ijzerwarenhandel en een omheinde boom die er op deze gure middag kouwelijk en kaal uitzag.

Issy zette verse cupcakes met kastanjepuree neer die ze had versierd met kleine groene blaadjes, slaakte een diepe, innig tevreden zucht en vroeg zich af of het nog te vroeg was om haar *Silver Bells*-cd op te zetten. Het weer was een groot deel van deze novembermaand opmerkelijk zacht geweest, maar nu sloeg de winter echt toe.

Klanten die door de storm naar binnen werden geblazen, zagen er verslagen en verwaaid uit. Ze smeten hun paraplu's in de mand naast de voordeur (er werden er veel vergeten en Pearl had al gezegd dat ze altijd nog een handeltje in tweedehands paraplu's konden beginnen als ze in financiële problemen kwamen) en worstelden zich halverwege het café uit hun jas. Op dat punt aangekomen bereikte de warme geur hun neusgaten. En Issy zag wat dat met hen deed: in de knusse sfeer van het café begonnen hun tegen de regen opgetrokken schouders langzaam te zakken; hun angstig verkrampde, Londense gezichten ontspanden en met

een zweem van een glimlach naderden ze de ouderwetse glazen vitrine waar het dagelijkse aanbod van lekkers te zien was: hoog opgetaste cupcakes met het beste boterglazuur, die elke week anders waren, afhankelijk van wat Issy in haar hoofd had, of ze was getipt over de beste vanillepeulen, of ze een speciale aanbieding met rozenbottels had gekregen, of omdat ze een beetje uit haar dak was gegaan met hazelnootschuim. Op de achtergrond siste de stampende, oranje joekel van een espressoapparaat (de kleur vloekte vreselijk met de zachte groen- en grijstinten en bloemetjesmotieven van het café zelf, maar ze hadden het goedkoop op de kop getikt en het werkte perfect), de kleine open haard brandde vrolijk (Issy had liever hout gestookt, maar dat mocht niet, dus brandde hij op gas), je kon de kranten lezen en er stonden boeken op de boekenplanken, er was wifi en je kon wegkruipen in knusse nisjes en hoekjes, maar ook was er een lange tafel waaraan moeders met hun kinderen in buggy's konden plaatsnemen zonder meteen iedereen in de weg te zitten.

Mensen namen glimlachend de tijd om hun keuze te maken. Issy vertelde altijd graag wat ze allemaal hadden, wat erin zat: over hoe ze de aardbeien plette en ze dan op siroop liet staan voor de kleine aardbeientaartjes die ze 's zomers aanboden; of over de bosbessen die ze graag heel liet in de cupcake met zomerfruit; of ze liet, zoals nu, klanten aan haar verse lading kruidnagels ruiken. Pearl liet mensen gewoon kiezen. Ze moesten wel opletten of Caroline genoeg had geslapen, anders wilde ze nog wel eens ongeduldig worden en opmerkingen maken over de hoeveelheid calorieën in elke lekkernij. Daar kon Issy erg boos om worden.

‘Het “c”-woord is in deze winkel niet toegestaan,’ had ze gezegd. ‘Mensen komen hier niet om zich schuldig te voelen. Ze willen ontspannen, even tijd voor zichzelf vrij-

maken, ergens gaan bijpraten met hun vrienden. Dan zitten ze er niet op te wachten dat jij ze loopt door te zagen over verzadigde vetten.’

‘Ik probeer alleen maar te helpen,’ zei Caroline. ‘De economie zit in zwaar weer. Ik weet hoeveel belasting mijn ex ontduikt. Ik zeg alleen maar dat er straks geen geld is voor hartbewaking.’

Pearl kwam de trap op met een nieuwe voorraad peperkoekpoppetjes. De eerste lading was in een mum van tijd soldaat gemaakt door kinderen die na schooltijd binnen waren gekomen en verrukt waren over hun kleine strikjes en bange gezichtjes. Ze zag dat Issy een tikje dromerig stond te kijken terwijl ze een man met een dikke buik, een rode jas en een witte baard twee kaneelbroodjes en een dampende latte serveerde.

‘Geen denken aan,’ zei ze.

‘Waarom?’ vroeg Issy met schuldbewuste blik.

‘Aan beginnen met die hele kerstzooi. Dat is niet de Kerstman.’

‘Ik zou best de Kerstman kunnen zijn,’ protesteerde de oude man. ‘Hoe weet jij dat nou?’

‘Omdat je het nu veel te druk zou hebben om koffie te drinken,’ zei Pearl, die haar aandacht weer op haar baas richtte.

Issy’s blik dwaalde af naar de glazen pot met zuurstokken die op de een of andere manier naast de kassa terecht waren gekomen.

‘Het is november!’ zei Pearl. ‘Weet je dan niet meer dat we nog maar pas onze Guy Fawkes-cupcakes hebben verkocht? En ik zal je er maar niet aan herinneren hoeveel tijd het me na Halloween heeft gekost om al die spinrag weer weg te krijgen.’

‘Misschien hadden we dat moeten laten hangen, bij wijze

van nepsnieuw?’ vroeg Issy zich hardop af.

‘Nee,’ zei Pearl. ‘Het is belachelijk. Die feestdagen nemen ontzettend veel tijd in beslag en iedereen krijgt er genoeg van. Ze zijn vreselijk overdreven en misplaatst.’

‘Bah, nonsens,’ zei Issy, even sarcastisch als Scrooge, maar Pearl weigerde haar slechte humeur op te geven.

‘En het is voor iedereen een moeilijk jaar,’ zei Caroline. ‘Ik heb Hermia verteld dat de pony er misschien uit moet als haar vader zijn ideeën niet bijstelt.’

‘Waar moet hij dan naartoe?’ vroeg Pearl.

‘Naar de eeuwige jachtvelden,’ zei Caroline zonder aarzeling. ‘Ondertussen gaat meneer naar Antigua. Antigua! Heeft hij mij ooit meegenomen naar Antigua? Nee. En je weet hoe Antigua is,’ zei ze tegen Pearl.

‘Waarom zou ik?’ vroeg Pearl.

Issy kwam snel tussenbeide. Caroline was een goede, efficiënte werker, maar sinds haar man bij haar was weggegaan kon ze erg gevoelloos zijn, en nu probeerde hij ook nog te snijden in haar alimentatie. Caroline had eigenlijk altijd een luizenleventje geleid. Dat ze nu moest werken en met gewone mensen omging, zag ze nog steeds als een hilarische noviteit.

‘Nou, we zitten bijna in de laatste week van november,’ zei Issy. ‘Iedereen heeft een kerstmuts op, draait “Jingle Bells” en serveert koffie in rode bekers. Je kunt echt beter niet in Londen zijn als je aan Kerstmis wilt ontsnappen. Deze stad doet de meest fantastisch kerst ter wereld, en ik wil dat wij daaraan meedoen.’

‘Ho ho ho,’ zei de dikke man met de witte baard. Ze keken hem aan en toen elkaar.

‘Hé, kappen nou,’ zei Pearl.

‘Nee, doe maar niet!’ zei Issy. Ze was dit jaar zo opgewonden over de kersttijd; er was zoveel te vieren. Ze zouden niet bepaald rijk worden van het Cupcake Café, maar ze

hielden wel het hoofd boven water. Haar beste vriendin Helena en haar vriend Ashok zouden langskomen met Chadani Imelda, hun levendige (zeg maar gerust zéér energieke) dreumes, en misschien zou Issy's moeder ook komen. De laatste keer dat Issy iets van Marian had gehoord, in september, had ze op een Grieks eiland gewoond waar ze op dat moment goed verdiende met yogales geven aan vrouwen die deden alsof ze in *Mamma Mia* zaten. Marian was een vrije geest, wat weliswaar erg romantisch klonk, maar haar als moeder niet altijd bijster betrouwbaar maakte.

En dan had je natuurlijk Austin, Issy's adembenemend knappe, verstrooide vriend, met zijn niet bij elkaar passende sokken en intense blik. Austin had weerbarstige krullen en grijze ogen. Hij had de gewoonte zijn bril met schildpadmontuur vaak op en af te zetten als hij nadacht. Issy's hart ging al tekeer als ze aan hem dacht.

De deurklingel luidde een nieuwe stroom klanten in, jonge vrouwen die wilden bijkomen van wat eerste kerstinkopen. Hun tassen puilden uit van de slingers en handgemaakte voorwerpen die ze bij de kleine winkeltjes in de plaatselijke hoofdstraat hadden gekocht. Met hun rode wangen en natte haren brachten ze de kou mee in een uitbundige dans van uitgeschudde parka's en afgewikkelde sjaals. Misschien gewoon snel een sliert kerstlichtjes boven de koffiemachine ophangen, dacht Issy. Kerstmis in Londen. De mooiste kerst van de hele wereld.

Kerstmis in New York, dacht Austin, terwijl hij verbluft om zich heen keek. Het was echt bijzonder; even dramatisch als iedereen zei dat het was. Er viel al wat sneeuw en elke etalage plaatste volkomen overdreven kersttaferelen en luxegoederen voor het voetlicht. Radio City Music Hall had een boom die verscheidene verdiepingen hoog reikte en kondigde een optreden aan van een groep die

de Rockettes heette – hij had het gevoel alsof hij door de tijd was gezakt en in een film uit de jaren vijftig terecht was gekomen.

Hij kon er niets aan doen; hij vond het geweldig. New York gaf hem het gevoel dat hij weer kind was, al was hij hier wel degelijk met een volwassen opdracht. Het was zo spannend. Zijn bank had hem hierheen gestuurd om ‘ideeën uit te wisselen’, nadat het Amerikaanse kantoor blijkbaar had gevraagd om iemand die kalm bleef en geen gebakken lucht verkocht. Zo te horen was New York de dolgedraaide, risico nemende bankiers zat en was men nu wanhopig op zoek naar iemand die redelijk nuchter was en de boel bij elkaar kon houden. Austin was niet bijster efficiënt en had weinig geduld met de administratieve kant van zijn werk, maar hij verstrekte zelden leningen die niet werden afgelost en zag altijd goed wie het waard was om een risico mee te nemen (Issy was absoluut een van die mensen geweest) en wie in het nieuwste management-jargon luchtkastelen beschreef. Hij was een veilig paar handen in een financiële wereld die blijkbaar volledig was doorgedraaid.

Issy had hem helpen inpakken, omdat je er anders niet van moest uitgaan dat zijn sokken bij elkaar zouden passen. Ze had hem een kus op zijn voorhoofd gegeven.

‘Dus jij komt terug met een hoofd vol geweldige New Yorkse kennis, zodat iedereen nederig voor jou moet buigen en ze je uitroepen tot koning van de bank.’

‘Ik geloof niet dat ze koningen hebben. Misschien ook wel. Ik bevind me nog niet op die duizelingwekkende hoogten. Als het zo is, wil ik een gigantische kroon.’

‘En zo’n paalachtig ding, om mee te meppen.’

‘Zijn ze dáárvor bedoeld?’

‘Ik zou niet weten wat het voor zin heeft om koning te

zijn als je niet mag meppen,' zei Issy.

'Jij hebt altijd gelijk,' zei Austin. 'Ik zal ook om imitatiehermelijn vragen.'

Ze had zachtjes in zijn neus geknepen.

'Wat ben jij een wijze en hoffelijke koning. Moet je mij zien!' zei ze. 'Niet te geloven dat ik sokken voor je sta te vouwen. Het lijkt wel of ik je naar kostschool stuur.'

'O, ben jij dan mijn waanzinnig strenge directrice?' vroeg Austin plagerig.

'Heb jij vandaag iets met meppen, of hoe zit het? Heb ik al die tijd moeten wachten voordat ik je van je smerige, perverse kant te zien kreeg?'

'Jij begon ermee, geilaard.'

Ze had hem naar het vliegveld gebracht. 'Als je terugkomt, is het al bijna Kerstmis!'

Austin glimlachte. 'Vind je het echt niet vervelend om weer hetzelfde te doen als vorig jaar? Eerlijk zeggen!'

'Eerlijk zeggen?' vroeg Issy. 'Eerlijk gezegd was vorig jaar de fijnste kerst die ik ooit heb meegemaakt.'

En ze had het gemeend, ook. De eerste keer dat Issy's moeder was weggegaan – althans, de eerste keer die ze zich duidelijk herinnerde zonder alle keren door elkaar te halen – was ze zeven en schreef ze een brief aan de Kerstman, waarbij ze goed op haar spelling lette.

Haar moeder had over haar schouder gekeken. Ze had een van haar moeilijker buien, die gepaard gingen met veel geklaag over het weer in Manchester, donkere avonden en die verrekte vallende blaadjes. Joe, Issy's opa, en zij hadden een blik van verstandhouding gewisseld terwijl Marian als een gekooide tijger heen en weer liep en toen bleef staan om naar Issy's verlanglijstje te kijken.

'Mijn eigen spuitzak? Wat moet jij nou met een spuit-

zak?’ Haar moeder had geen belangstelling voor bakken en besteedde relatief weinig aandacht aan eten, tenzij het om taugé of tofu ging – in het Manchester van de jaren tachtig was aan geen van beide makkelijk te komen – of om een andere bevestiging waar ze over had gelezen in een van de slecht opgemaakte pamfletten waar ze op geabonneerd was.

Issy legde het geduldig uit: ‘Ik wil mijn eigen spuitzak, want ik mag die van opa niet gebruiken.’

‘Die is te groot, en je maakte er steeds scheuren in,’ bromde opa Joe, maar toen knipoogde hij naar Issy om te laten merken dat hij niet echt boos was. ‘Dat butterscotch-glazuur dat je hebt gemaakt was trouwens behoorlijk goed, meiske.’

Issy straalde van trots.

Marians blik gleed naar beneden. ‘My Little Pony-ovenwanten... Schattebout, ik denk niet dat ze die maken.’

‘Dat zouden ze wel moeten doen,’ zei Issy.

‘Roze beslagkom... Girl’s World... wat is dat?’

‘Dat is een hoofd van een pop om make-up op te oefenen.’ Issy had de andere meisjes in haar klas erover horen praten. Die kregen ze allemaal. Ze had niemand over een beslagkom gehoord. Daarom had ze besloten dat ze maar beter kon meedoen.

‘Breng je make-up aan op een plastic hoofd?’ vroeg Marian, die zelf een prachtige huid had en nog nooit van haar leven make-up had gebruikt. ‘Waarom? Zodat ze er als een slet uitziet?’

Issy schudde licht blozend haar hoofd.

‘Vrouwen hebben geen make-up nodig,’ zei Marian. ‘Dat is alleen maar om mannen een plezier te doen. Jij bent precies goed zoals je bent, begrijp je dat? Het gaat om wat hierin zit.’ Ze tikte vinnig tegen Issy’s slaap. ‘God, wat een afgrijselijk land is dit toch. Stel je voor, ze verkopen make-up aan kleine kinderen.’

‘Ik zie er niet echt kwaad in,’ suste opa Joe. ‘En het is tenminste speelgoed. De rest is allemaal bakgerei.’

‘O god, het zijn allemaal weer spullen,’ zei Marian. ‘De commercialisatie van Kerstmis is walgelijk. Ik word er gek van. Al die mensen die zich verdomme volvreten tot ze er ziek van worden en proberen te doen alsof ze zo’n geweldig hechte familie hebben, terwijl iedereen weet dat het allemaal gelogen is en dat we door Thatcher worden onderdrukt en dat de bom elk moment kan...’

Opa Joe wierp haar een waarschuwende blik toe. Issy raakte erg van streek als Marian over de bom begon en zei dat ze haar mee wilde nemen naar Greenham Common, of als ze haar dwong om haar CND-button naar school te dragen. Toen ging hij rustig door met boter smeren op de boterhammen die ze bij hun knollensoep aten. (Marian stond erop om zeer eenvoudige groenten te eten; opa Joe zorgde voor suiker en koolhydraten. Als je beide uitersten meenam, was het een evenwichtig dieet.)

Issy nam uiteindelijk niet de moeite om de brief te sturen. Ze zette er niet eens haar naam onder, die destijds een hartje boven de ‘I’ had, omdat al haar vriendinnen dat deden.

Twee dagen later was Marian vertrokken. Ze had Issy een brief geschreven.

Schattebout van me, ik moet de zon op mijn gezicht voelen, anders krijg ik geen adem. Ik wilde je meenemen, maar Joe zegt dat je je school harder nodig hebt dan de zon. Aangezien ik zelf op mijn veertiende van school ben gegaan, zie ik het nut niet zo, maar voorlopig is het maar het beste om te doen wat hij zegt. Ik wens je een heel fijne kerst, snoezepoes, en zie je snel.

Naast de kaart stond een splinternieuwe, niet-ingepakte Girl’s World in een glimmende doos.